

Hiện tượng trục xuất

TLC Bùi trọng nghĩa k18 TBB/TĐ

“Vượt biên mà may mắn đến được nước Mỹ, thay vì đến các nước khác là số 1.

Đến được nước Mỹ mà ở tiểu bang California là cái số 1 thứ hai.

Ở California mà lại cư ngụ ngay giữa quận Cam, thủ đô của người Việt chạy giặc lưu vong này thì là cái số 1 thứ ba...”

Trong lúc trà dư, tửu hậu, ngất ngư, ngây ngất, một ông trong những lão già HO, gần đất, xa trời cất giọng nhưa nhụa, sưa sưa phát biểu như trên. Một ông khác tiếp lời: “Bỏ qua hai cái số 1 cuối, bàn về cái số 1 thứ nhất”:

“Ở trong nước hiện nay, có phong trào chống nhà nước, để nó cho nằm áp vài năm. Sau đó ký giấy chấp nhận tự nạn ở nước ngoài. Thế là được, xe hộ tống, còi hú, cầm trong tay cái hộ chiếu trục xuất, an toàn bay bổng đến cái số 1 thứ nhất. Sung sướng hơn nữa là vừa đặt chân đến cái nước số 1 này, được ngay tiền hô, hậu ủng, cờ súy rầm rộ đón chào, truyền thông tranh nhau thu lời phát biểu vàng ngọc của mình, không cần biết quá khứ mình là ai, làm gì, trước khi trở thành ‘người tù lương tâm!’, thì đó là hạnh phúc nhất đời rồi.”

Ông già HO thứ ba tiếp: “Mẹ kiếp, mình nằm áp hơn 13 năm, có thằng gần 20 năm vì chiến đấu chống giặc xâm lăng, để giữ lấy tự do cho đồng bào, xem ra thời gian nằm áp còn gấp mấy lần mấy ông, bà gọi là ‘tù lương tâm’, vậy mà mò mẫm đến được cái nước số 1 này trần ai!” Mặt khác, sau tháng tư đen, triệu người đi tìm tự do, chết trên đường hơn một nửa, tả tơi, tan tác mới có con số 1 thứ nhất. Ngày đó, giá có cái chính sách trục xuất này, thì đỡ biết mấy!”

Chia tay, về nhà, ngồi suy ngẫm lại lời của ba ông HO già lắm cầm kia thấy mà cay đắng, trộn lẫn tí khôi hài, pha chút mỉa mai!

Quá trình cuộc đời của mấy ông, bà lớn lên từ thời còn là cháu ngoan “bác” Hồ, ít nhiều đã có công chiến đấu “đánh cho Mỹ cút, đánh cho ngụy nhào”. Ngày hôm nay quay ngược chống “bác”, chống “đảng”. Được nó cho nằm áp vài, ba năm. Áp sau này khá hơn áp cải tạo giam “ngụy” sau tháng 4/1975, ở chỗ không có lao động khổ sai, không bị đánh đập tàn bạo, không đói ăn, chết bệnh, chết nhiều như sung rụng... Tóm lại, nếu so sánh với mấy ông bà “ngụy quân”, “ngụy quyền” bị tù giam thì “khỏe re” như lời của người tù thế kỷ Nguyễn hữu Cầu sau 37 năm nằm áp, gần chết mới được thả, mà đặc biệt “hạnh phúc” này lại do chính lá thư kêu khóc của đứa cháu 17 tuổi chưa từng thấy mặt

ông nội! Chứ không phải do ông chính phủ Mỹ (đại diện cho tự do), hay đoàn thể (đấu tranh cho nhân quyền) nào khác can thiệp!

Là một đại úy, nhạc sĩ của miền Nam trước 1975, Nguyễn hữu Cầu sau 5 năm tù cải tạo, anh sống khiêm tốn dưới sự quản chế của địa phương. Hàng ngày, chứng kiến những tham nhũng, áp bức, bóc lột dân lành, hãm hiếp đàn bà, con gái địa phương của lũ “giải phóng”, anh viết đơn tố cáo, bị bè lũ dã thú mặt người xử tội tử hình, sau đổi thành án tù chung thân. Trong suốt 32 năm tù giam (1982-2014), với tội “chống phá nhà nước”, chưa một lần anh nhận tội để được thả về. Bỏ qua 5 năm đầu tù của người “thua cuộc”, 32 năm tù sau là của “người tù lương tâm”. Thời gian này, dài gấp chục lần của những “người tù lương tâm” sau này. Anh thực sự mới là “sư phụ” của nhóm con, cháu “bác” Hồ “chống phá nhà nước!”, được trục xuất. Anh hiện đang lết cái thân tàn trên quê nhà. Không thấy đảng phái nào, cơ quan truyền thông nào, tổ chức từ thiện nào can thiệp cho anh có cái vé trục xuất.

Tính đến nay, đã có ngót ngét một chục ông, bà “tù lương tâm” được trục xuất, đa phần, trước kia là cháu ngoan “bác” Hồ. Ít, nhiều, “bàn tay đã nhuộm máu anh, em”, bằng dao, súng hay nhiều hình thức khác, v.v.

Sẽ có bao nhiêu cái trục xuất kế tiếp? Bầu đàn, thê, tử của mấy ông, bà “tù lương tâm” này chắc chắn cũng sẽ bị trục xuất để đoàn tụ hạnh phúc ở cái thiên đường bất ngờ, chưa từng dám mơ ước này. Chưa kể một số con cái của họ đã được cái nhà nước mà họ “chống phá” cho đi du học từ trước. (xin đọc “kịch bản Điều Cày trong ván bài Mỹ trở lại Việt Nam” của Lữ Giang).

Hòa thượng Thích Quảng Độ, bác sĩ Nguyễn Đan Quế, linh mục Nguyễn văn Lý, tiến sĩ Hà sĩ Phu, v.v. đã từ chối “được!” trục xuất.

“Ở đâu có áp bức, thì ở đó có đấu tranh”. Ý nghĩa: “ở đâu”, “ở đó”, đã nói lên rằng người đấu tranh ở đó, ở ngay chỗ ở đâu có áp bức, chứ không phải ở xa ngàn dặm. Ở xa ngàn dặm đấu tranh cho tự do, cho nhân quyền đã có triệu người lưu vong bắt đầu từ 30/4/1975. Những người này họ đã chống “bác” và “đảng”, chống cộng sản từ muôn năm trước, chống từ đời này, qua đời khác. Họ có đầy kinh nghiệm chống, đòi hơn những người “tù lương tâm” cũng chống, cũng đòi, nhưng sau đó xin được trục xuất như hiện nay. Tới đây, tôi chợt nghĩ đến anh sinh viên 17 tuổi Joshua wong đang lãnh đạo cuộc biểu tình vĩ đại ở Hồng Kông hiện nay. Tôi trộm nghĩ, nếu có ai đó dúi vào tay anh cái vé trục xuất chắc anh sẽ ném trả lại.

Trong nhiều ngày qua, đã có những tranh luận khá hào hứng về “hiện tượng trục xuất” này. Cuối cùng, có một số người Việt chạy giặc kết luận theo kiểu “huê vôn”: “thôi thì cứ coi những ‘trục xuất viên’ này là ‘hội chánh viên’ ở những năm trước của bộ Chiêu Hồi của nước VNCH ta xưa kia. Tung cánh chim tìm về tổ ấm”.

Trước 1975, tôi có dịp phỏng vấn những hồi chánh viên như thượng tá Tám Hà, nhà văn Xuân Vũ, ca sĩ Bùi Thiện, nhạc sĩ Đoàn Chính, v.v. Những người này, thực sự là họ bị bắt trên dọc đường di chuyển như Tám Hà, hoặc bị các chiến sĩ Biệt Cách bắt như Bùi Thiện, Đoàn Chính trong trận đánh tết Mậu Thân ở Gò Vấp. Vì thủ thuật tuyên truyền, bộ thông tin và chiêu hồi âm thầm cải danh họ thành hồi chánh viên, sau đó thu nhận họ làm việc như một công dân bình hường ở miền Nam. Cũng như hơn 80 mươi ngàn hồi chánh viên khác, những người này là lính “cụ” Hồ bị “sinh Bắc tử Nam”, không phải là người “tù lương tâm”.

Ngày hôm nay, những “trục xuất viên” này, họ có cái danh xưng là “tù lương tâm”, họ xin tỵ nạn chính trị, một cơ hội cho hai chính phủ Mỹ, Việt ngầm thỏa hiệp với nhau: “tỉa từng cây trong bó đũa”, phá vỡ sức mạnh tập hợp, lãnh đạo của nhóm người “chống phá nhà nước”. Phần những người “tù lương tâm” này cùng bầu đoàn thể tử bỏ được cái hoàn cảnh thê lương mà 90 triệu người Việt đang phải chịu khổ kia. Thôi thì “sống chết mặc bay”. Bằng cách này hay cách khác, miễn sao, mình và vợ, con thoát khỏi cái đất nước tồi tàn, lạc hậu, tối tăm, tối tệ là ổn rồi!

Thành tích đấu tranh của những người “tù lương tâm”, sau khi đã bình an, hạnh phúc ở trên cái thiên đường số 1 này ra sao?

Tôi có một đứa cháu nội, nó thích chơi bong bóng bay. Trước, sau, đã có nhiều quả bóng bay, sau ít ngày, khi nó xẹp, trông nhăn nhúm, xấu xí, bị cháu tôi vứt vào thùng rác!

Quận Cam 11/15/2014

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, November 23, 2014
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*